

Corine Hartman

Het kwaad in ons

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

1

Soepele vluchten

Wat is het waard, een leven zonder hoop? Een leven met een onbeweeglijk heden, zonder toekomst en een in duister gehuld verleden, wat moet ik ermee? Welke kant ik ook op kijk, nergens ontdek ik een straaltje zonlicht. Geen sprankje geluk te bekennen, nergens, zelfs mijn dromen hebben geen kleur, spelen zich af in sombere grijstinten.

Er zijn woorden die jaren, zelfs eeuwen overleven, maar ik betwijfel of de mijne, die ik hier nu aan het papier toevertrouw, daarbij zullen horen. Het zou pretentieus zijn te denken dat ik mezelf onsterfelijk kan maken. Dat iets van mijn hand de tand des tijds zou doorstaan.

Dat is me in geen enkel opzicht gelukt. Nooit. Ik verdien dat ook niet.

Vergankelijk is een woord dat veel beter bij me past, zelfs als ik denk aan het werk dat ik deed. Niets zo vluchtig als iets maken dat prompt wordt opgegeten. In gedachten probeer ik 's nachts die zoete, verleidelijke geuren terug te halen, van rijp fruit, van smeltende boter en verrukkelijke chocolade. Ik mis ze, al lijkt dat nogal onbenullig in vergelijking met het missen van levende zielen. Maar het is minder, veel

minder pijnlijk om iets onbenulligs te missen en daarvan wakker te liggen dan van dierbaren van wie ik immens veel hield. Houd, zelfs, over de dood heen. Ondanks alles.

Ik herinner me de mateloze verliefdheid, die ik zelfs al voelde voor ik ze in mijn armen had. Het oerinstinct trok zich niets aan van bloedlijnen en liet zich al gelden voor er iets te zorgen of beschermen viel. Zo gewenst, zo ontzettend gewenst waren ze, dat heb ik ze toch wel vaak genoeg laten merken? Mijn vleugels waren te dun, dat is het. Ingesteld op harmonie, op soepele vluchten op lichte thermiek, niet bestand tegen regen en windkracht tien.

In mijn gedachten zijn ze vaak nog klein, praten ze in hun eigen, onbegrijpelijke kindertaal, ik denk omdat er daarna telkens iets afbrokkelde van het intense geluk.

Herinneringen. Ik haat ze, ik wil ze niet.

Het liefst zou ik helemaal niet meer kunnen nadenken. Ik zegen de pillen die me doen verdwijnen in een diepe slaap zonder de realiteit van tijd of leven. Rust. Stilte. Niet dat eindeloos malen, het bittere zelfverwijt, de ontelbare manieren waarop ik het anders had kunnen doen. Beter. Het besef van falen vreet aan mijn ziel.

Waarom ik zelfs maar de moeite neem om maagdelijk witte pagina's te vullen als ik denk dat ze geen

eeuwig leven krijgen? Het antwoord is niet zo eenvoudig. Misschien is het omdat ik wil geloven dat ik meer ben dan alleen een vrouw die ademhaalt en eet. Of dat in elk geval ooit ben geweest. Om mezelf daaraan te herinneren. In gedachten hoor ik Richard nog zo zeggen dat het geluk aan hen behoort die aan zichzelf genoeg hebben. Maar zo werkt het voor mij gewoon niet. Dat vind ik te makkelijk. Het is hoe dan ook meer dan dat. Misschien wil ik het verleden wel verdraaien om mezelf wijs te maken dat het niet mijn schuld was.

Maar dat is onbegonnen werk natuurlijk.

Er was iets in het geblaf van de hond dat hem deed huiveren. Het klonk zo schrill, en heel hoog. Daniel hoorde het zelfs met zijn koptelefoon op, met *Soul Food* in zijn oren, vast omdat Jimi net een moment van rust had ingelast. Dieren hebben een ingebouwd alarm, bedacht hij, een extra zintuig waarmee ze onraad al lang van tevoren voelen aankomen.

Nina trok de koptelefoon van zijn hoofd. ‘We moeten gaan kijken,’ schreeuwde ze, ‘daar is iets niet goed, Daniel, kom!’ Ze zette een sprintje in en hij ging achter haar aan, verstijfde toen een jongensstem door de koude februarilucht sneed. Angstaanjagend. Een kreet die doodsangst verried, net als die van de hond. Nina bleef ook staan, ze keek hem aan, de grote ogen angstig in haar getinte gezicht, en in het donkere, bijna zwart van de irissen zag hij feloranje lichtjes.

Oplaaierende vlammen.

‘O jee,’ zei Nina, op haar nagels bijtend. Het schuurtje stond in de fik. Een hok gevuld met hooi voor de beesten van de kinderboerderij en hangplek voor een groep jongeren, de aaibaarheid van lammetjes en konijnen allang ontgroeid, als ze die ooit hadden gekend. ‘Daniel, we moeten iets doen!’

‘Je denkt toch niet dat ik daar naar binnen ga?’

‘Je kan die jongen toch niet laten zitten? Shit, zeg, dan ga ik zelf wel.’

Daniel volgde en pakte haar bij de arm. ‘Niet verder,’ zei hij. ‘Blijf hier staan.’ Hij probeerde niet te denken aan de verzengende hitte en keek naar zijn vingers. Die wilde hij heel houden, stel je voor dat het gevoel erin zou verdwijnen en hij nooit meer gitaar zou kunnen spelen. Nina schreeuwde naar hem, het vuur knetterde in zijn oren en hij hoorde amper wat ze riep. Hij ramde met zijn sneakers tegen de deur, die er gammel uitzag maar sterker bleek dan gedacht. Zijn handen beefden, hij hield ze voor zijn gezicht, uit angst dat de vlammen hem zouden grijpen, dat ze aan zijn kleding wilden likken, aan zijn huid.

‘Daniel, dat ding stort zo in.’ Nina stond alweer vlak achter hem te springen. ‘Bel het alarmnummer dan,’ zei hij. ‘Schiet nou op.’

Bij een volgende trap gaf het hout hevig krakend mee, hij verzamelde al zijn kracht, trapte, en toen, eindelijk, sloeg de deur open. Met de mouw van zijn leren jack voor zijn mond ging hij op zijn hurken zitten en probeerde iets te zien in de grijszwarte walm.

Daar lag hij. Thijs. Onbeweeglijk. Hij strekte zijn arm uit naar de jongen maar trok die snel weer

terug. Die hitte! De vlammen waren dichtbij en hij aarzelde, beseftte dat als hij nog iets wilde, dat nu moest gebeuren. En dus haalde hij een keer diep adem, weigerde toe te geven aan zijn angst en greep de donkerblauwe mouw. Hij trok alsof zijn leven ervan afhing, nee, niet alsof. Sleepte hem weg, weg van het vuur. Er likten vlammen aan de spijkerbroek, hij hoorde ze knetteren en dacht zelfs de geur van verbrand vlees te ruiken. Hij trok opnieuw, en opnieuw, tot hij merkte dat het minder heet werd. Het ademen ging iets makkelijker, al hoestte hij nu de longen uit zijn lijf.

Thijs werkte niet mee en Daniel vreesde dat hij dood was. Hij sleepte de jongen verder weg van het schuurtje, moest even stoppen om zwarte troep uit te spugen, zette door en liet het lichaam los toen hij zeker wist dat ze ver genoeg van het vuur waren. De jongen kreunde en dat was goed nieuws. Hij leefde. Maar die allesverslindende vlammen! Daniel rolde het lichaam over de grond, het had vanmorgen geregend, het koude, vochtige gras zou zijn werk doen. 'Ik... ik heb gebeld, ze komen eraan.'

Nina. Ook dat nog. 'Ga ze opvangen bij het hek.'

'Maar jij...'

'Schiet op.'

Naast het schuurtje was een uitgraving, een ondiepe metersbrede kuil die zich bij regen vulde en waar

de dieren uit dronken. Er stond ook nu water in en hij rolde het lichaam ernaartoe, stopte toen hij merkte dat er geen rook meer van Thijs af kwam. Vervolgens herinnerde hij zich iets over smeulend vuur dat opnieuw kon oplaaien en duwde hem alsnog het water in, het hoofd erbovenuit, aan de rand van de plas. Hij lag roerloos, de ogen gesloten, maar Daniel zag de lippen bewegen. Hij trok het lichaam een stuk uit het water, liet het onderste deel erin liggen, dat leek hem het beste, zoals je een verbrande vinger onder de koude kraan houdt.

Zo was het genoeg.

Zwaar hoestend zakte hij door zijn knieën, wreef door zijn prikkende, tranende ogen. Gelukkig kon hij zijn vingers nog bewegen, die hadden niets te lijden gehad. Hij stelde zichzelf gerust: Thijs ademde. Het water in de kuil was zwart en dik als modder, Thijs was een homp viezigheid, maar dat gaf niet, hij was niet dood, daar ging het om. Terwijl Daniel zijn arm bekeek, die aanvoelde alsof er naalden in werden gestoken, stortte de schuur in. Krakend hout. Zwarte rook.

Tot zijn stomme verbazing kwam Thijs wankelend overeind en strompelde naar het vuur. 'Boy,' zei hij snikkend. 'Boy is daar nog.' Daniel greep hem bij de schouders. Het ontlokte de jongen een kreet van pijn. 'Wil je echt dood? Heb ik daarvoor mijn leven

gewaagd? Ga jij dan ook maar, sukkel, je hond achterna.’ De jongen jammerde. Daniel trok hem naar zich toe, keek in de lichtblauwe ogen. ‘Nou, toe dan,’ zei hij. ‘Ga hem redden. Dan pak ik mijn mobieltje om je te filmen, kan iedereen zien hoe dom je bent.’ In de verte hoorde hij de indringende tonen van hulpstroepen. Sirenes. ‘Als je maar goed onthoudt,’ beet hij de jongen toe, ‘wie je uit die schuur heeft gered, anders weet ik je te vinden. Begrijpen we elkaar?’

De jongen knikte.

Daniel hoestte opnieuw. Zijn keel schrijnde alsof hij een heel pakje zware shag had opgerookt.

Zijn keel zou met een beetje water wel gered zijn, maar dat zei Daniel niet toen een ambulancemedewerker vroeg hoe het met hem ging. Hij kuchte, haalde moeizaam adem, en kreeg een kapje op zijn mond van de vrouw.

‘Extra zuurstof,’ zei ze. ‘Toch maar even doen voor de zekerheid.’

Vervolgens ontfermde ze zich samen met de andere hulpverlener, een dikke man met kleine varkenssoogjes, weer over Thijs, die eruitzag alsof hij uit een schoorsteen was gekropen. ‘Ken je hem?’ Daniel trok het mondkapje opzij. ‘Van school, vaag, een paar klassen lager.’

‘Zijn naam?’

‘Thijs.’

‘En zijn achternaam?’

Hij haalde zijn schouders op.

Ze zeiden dat hij mee moest in de ambulance, hij wenkte Nina, die een beetje afzijdig stond, nerveus rokend. ‘Jij gaat vast naar huis,’ zei hij en moffelde het mondkapje weg. ‘Zeg maar dat ik een jongen moest helpen. Verder niks. Anders komen ze ook nog naar het ziekenhuis.’

‘Ik wil mee.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat kan niet. Ga nou naar huis. Het komt goed. Echt.’ Dat leek haar te kalmeren. ‘Oké,’ zei ze, en ze glimlachte.

Met loeiende sirenes onderweg naar het ziekenhuis, stelde Daniel zich voor hoe gaaf het zou zijn als hij nu een selfie kon maken: hij in een ambulance, hoe cool was dat? Hij had vaker in zo’n ding gezeten, gelégen moest hij zeggen, maar niet in zo’n situatie – zo’n niks aan de hand-situatie. Dat beetje rook in zijn longen, een zere arm, dat stelde niks voor, vergeleken, bij wijze van, met een kogel in je hoofd. Hij zat vlak naast Thijs en zodra die zijn ogen opende en hem aankeek, fronste Daniel zijn wenkbrauwen. Zijn donkere blik werd dan nóg donkerder. Imponerend. Je houdt je mond, was de boodschap. Een codetaal die Thijs wel zou begrijpen.

In het ziekenhuis werd Daniel onderzocht. Hij